* * *

Дорогий мій, сонячний, озвися!
Може, й справді, краще так, — мовчи.
Золотої пам'яті узвишшя,
звідки видно вже лиш силует.

Який печальний в пам'яті естамп!
Мої слова од болю недоріки.

А ти десь там, а ти десь там, десь там —
як обрій, мружиш сонячні повіки.